

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Β'

Σεπτ. — Ὀκτώβρ. '79

Ἀρ. Φύλ. 8

ΑΙ ΔΥΟ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Τέλη τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ ἔδωκε δύο ὁ μ ο λ ο γ ί α ς ἐνώπιον τῆς ἀφικθείσης πατριαρχικῆς ἐξαρχίας, καὶ δι' αὐτῆς ἐνώπιον ὄλου τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου. Ἡ πρώτη ὁμολογία ἔλαβε χώραν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἱ. Κοινότητος εἰς Καρυάς, ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 19 Ἱ. Μονῶν, ἄνευ ἀντιδράσεως τινος, ἐδήλωσαν πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (Κων) λειως, μὴ τολμήσαντες νὰ ἐλέγξουν αὐτὴν διὰ τὴν πτώσιν τῆς εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ παπισμοῦ, ἐπισφραγίσαντες ἐν συνεχείᾳ τὴν πράξιν των διὰ «πανηγυρικοῦ» συλλειτούργου μετὰ τῶν τριῶν ἐξάρχων ἐπισκόπων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Πρωτάτου.

Οὕτω, διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας των, ἐδήλωσαν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τὴν κ α ι ν ῆ ν π ο ρ ε ῖ α ν τ ω ν μετὰ τοῦ πεπτωκότος Οἰκ. Πατριαρχείου, λησμονήσαντες τελείως ὅτι τυγχάνουν υἱοὶ ὁμολογητῶν Πατέρων, Πατέρων οἵτινες ἐπροτίμησαν, πυρὰν, ἀγχόνην καὶ πνιγμόν, παρὰ νὰ συγκοινωνήσουν μετὰ τοὺς Λατινόφρονες τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ πατριαρχείας Ἰωάννου Βέκκου (1275 - 1282).

Ἡ δευτέρα ὁμολογία ἐγένετο ὑπὸ μᾶς καὶ μόνον Ἱ. Μονῆς, τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου. Κληθεῖσα αὕτη τηλεγραφικῶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος, ὅπως ἐνώπιον τῆς πατριαρχικῆς ἐξαρχίας καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγιορείτων Καθηγουμένων δηλώσῃ, ἐὰν μετενόησε διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε στάσιν τῆς, ἥτις ὡς γνωστὸν ἀπὸ τοῦ 1974 χαρακτηρίζεται διὰ τῆς διακοπῆς πάσης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ Φαναρίου καὶ πάντων τῶν κοινωνούντων αὐτῶν, ἔδωκε τηλεγραφικῶς τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

«Βεβαιῶντος λῆψιν Ὑμετέρου τηλεγραφήματος ἀπαντῶμεν. Παλαιαὶ ἀποφάσεις Ταγῶν Φαναρίου ἐναντίων ἡμετέρων ἀδελφῶν ἀπαράδεκτοι ὡς ἀντορθόδοξοι, ἀντιμοναχικαί, ἀνόσιαι καὶ ἀντισυνταγματικαί. Ἰστορικά καὶ μαζικά αἱ εὐθύναι Ἱερᾶς Κοινότητος διὰ τὴν συμπεριφερομένην καὶ παραδοχὴν αὐτῶν, δι' ὧν δάλλονται Ἅγιον Ἀγγελικὸν Σχῆμα, Μοναχικοὶ θεσμοὶ ἐν γένει καὶ αὐτοδιοίκητον Ἀγίου Ὄρους. Καὶ πάλιν δηλοῦμεν Ὑμῖν, ἐμένανεν πλέον ἐνισχυμένοι εἰς Πατρῶν εὐσέβειαν καὶ γραμμὴν, ἥς Ὑμεῖς ἀτυχῶς ἐξεκλίνετε. Εὐθύναν αἰτοῦμεν οὐκ ὀφείλομεν. Βία καὶ δυναστεία οὐκ ἔστιν καρπὸς Πνεύματος, τούναντίον ἡ

ἐκ συνειδήσεως ἡμῶν μὴ ἀθέτησις Ὁρθοδόξου Πίστεως ἕως θανάτου».

Καθηγουμένος Ἐσφιγμένου.

Ἀπασα ἡ Ἀδελφότης. 29 Σεπ. 1979

Ἡ πρώτη ὁμολογία ἐκφράζει τὴν ἀπὸ «ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας» ἀντίδρασιν τοῦ Ἀγίου Ὄρους εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνός μας ἢ δευτέρα ἀποτελεῖ τὴν ἐλευθερίαν, ὁμολογιακὴν σωτὴν τῆς ἀνοθεύτου ἀγιορειτικῆς συνειδήσεως τῶν ἡμερῶν μας.

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρου τηλεγραφήματος, συμφῶνως πρὸς εἰδικὴν ἐντολὴν τῆς ἐξαρχίας, ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπεφάσισε τὴν ἀπέλασιν τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. κ. Εὐθυμίου καὶ δύο εἰσέτι ἀδελφῶν αὐτῆς! (Ἐταροὶ τρεῖς προϋστάμενοι τῆς Ἱ. Μονῆς ἔχουν καταδικασθῇ εἰς ἀπέλασιν ἤδη ἀπὸ τὸ 1974).

Καίτοι γνωρίζομεν καλῶς ὅτι πάντες οἱ ἐκάστοτε ἀντιπρόσωποι παρὰ τῇ Ἱ. Κοινότητι ἀποστρέφονται ὅλην καρδίαν τὸν παπισμόν, τὰς δὲ κακοδόξους τῶν Φαναριωτῶν ἐνεργείας πολλοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἀποδέχονται ἐκουσίως, ἀλλὰ παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν λογίων ἀντιζηλωτῶν τῆς Κοινότητος, (μεταξὺ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, πρωτοστατοῦν οἱ τῶν νέων ἀδελφοτήτων), τῶν καὶ κυρίως ὑπευθύνων διὰ τὴν σημερινὴν τραγικὴν κατάληξιν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, ἐν τούτοις δὲν ἀπαλλάσσονται καὶ οὗτοι τῆς σχετικῆς εὐθύνης, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ σιγὴ μόνῃ ἀποτελεῖ «μέρος συγκαταθέσεως» κατὰ τὸ ἱερὸν λόγιον. Ὁ πάπας μόνον τὸ Ὄρος φοβάται, ὡς τὸ ἔχει ἐπανειλημμένως δηλώσει. Συνεπῶς ἐὰν οἱ Ἀγιορεῖται ὑπεύθυνοι φοβοῦνται τὸν Θεὸν καὶ ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησίαν Του, δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραδώσουν τὰ τίμια τοῖς ἀναξίοις. Μυριάκις προτιμώτερον νὰ περιφέρωνται πλάνητες εἰς τὸ Ὄρος, ἢ ἔστω καὶ ἐν τῇ κόσμῳ, ἄνευ τινὸς παρηγορίας καὶ δόξης, παρὰ νὰ συνεχίσουν νὰ δέχωνται τὸ ἐσθεσμένον Φανάριον ὡς «λάμπρον ἀπὸ Ὁρθοδόξων!!! Συνεπῶς ἄς σπεύσουν νὰ «ἀπελάσουν» ἐξ Ἀγίου Ὄρους πᾶν τὸ ἀντορθόδοξον, ἀντιπαραδοσιακὸν καὶ οἰκουμενιστικόν, καὶ ὅχι τοὺς ὀρθοδόξους Ἀγιορεῖτας Μοναχοὺς, οἵτινες δικαίως ἀντιδρῶν κατὰ πάσης κακοδόξου καὶ σκοτεινῆς δυνάμεως, ἥτις ἐπιβουλεύεται τὴν γηγῆσιαν καὶ αὐθεντικὴν προσωπικότητα τοῦ ἡγιασμένου Τόπου.

Ἱερώνυμος Αἰγίνης (1883 - 1966)

Πρὶν λίγους μῆνες ἐκυκλοφόρησε σὲ δευτέρα ἔκδοσις (ἡ πρώτη ἐξηγλήθη ἐντὸς ἔτους) ἕνα πνευματικώτατο βιβλίον ποὺ περιγράφει τὸν θίον καὶ τὴν διδασκαλία ἐνὸς συγχρόνου μας ἀσκητοῦ παπᾶ ἀπὸ τὴν ἀγιολόγο Καππαδοκία, τοῦ Γέροντος Ἱερωνύμου τῆς Αἰγίνης. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέχρι τὴν τελευταία σελίδα τοῦ ὁ ἀναγνώστης νοιώθει ἀθίαστα τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀθελά του δακρύζει καὶ δοξολογεῖ τὸν Θεὸν γιὰ τὸν ἀξιο δούλο Του, ποὺ ὠδήγησε χιλιάδες ψυχῶν στὸν δρόμο τῆς μετάνοιας καὶ τελειότητος. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν παρακάτω διάλογο, ἀφιερώθηκε ἐκούσια στὸν Θεό, γενόμενος τύπος ὑπομονῆς καὶ πραότητος, προσευχῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, καίτοι διήλθε ἡ ψυχὴ του διὰ πολλῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ὡς ὅλοι ἄλλως τε «οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ». Ἦταν μόλις δέκα ἐτῶν, ὅταν συνέθεσαν τὰ ἀκολουθοῦντα:

«Μίαν ἡμέραν, ἐπῆγεν ὁ δάσκαλός εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τῆς εἶπε. Διὰ τί, τῆς λέγει, δὲν πηγαίνετε τὸν μικρὸν εἰς τὸν ἱατρόν; Συχνὰ κλαίει, τὸν ἐρωτῶ διὰ τί, καὶ ἄλλοτε μοῦ λέγει πονᾷ τὸ κεφάλι του, ἄλλοτε ἡ κοιλία του... Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ μητέρα μου μὲ ἐπῆρε εἰς ἕνα ἐξωκκλήσιον καὶ ἐκεῖ μὲ ἠρώτησε. Τί ἔχεις, παιδί μου, καὶ συχνὰ εἰς τὸ σχολεῖον κλαῖς; Τί σὲ πονᾷ; — Δὲν μὲ πονᾷ τίποτα, μητέρα, τῆς ἀπαντῶ, ἀλλὰ ὅταν θυμᾶμαι ἐσένα ποὺ ὅλο κλαῖς, δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Θυμᾶμαι ποὺ κλαίγεις εἰς τὸ δωμάτιον. Μήπως κλαίγεις διὰ τὴν πτώχεια μας; Θὰ μοῦ πῆς; — Ἐγώ, παιδί μου, — μὲ ἀπαντᾷ, — δὲν κλαίγω δι' αὐτά, ἀλλὰ κλαίγω καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ περισσότερον κλαίγω δι' ἐσένα. Βλέπω σημάδια σὲ σένα, ποὺ δείχνουν ὅτι ὁ Θεὸς σὲ προορίζει γιὰ δικόν Του καὶ νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν δρόμον Του. Ἐσὺ, βλέπω, δὲν μοιάζεις μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Παρακαλῶ, λοιπόν, τὸν Θεόν, νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ γίνῃς αὐτὸ ποὺ σὲ ἔχει προορίσει καὶ νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Ἐγώ, ὅπως θλέπεις, ὑπανδρεύθην καὶ ἠκολούθησαν τὸν κοσμικὸν θίον. Δὲν εἶναι τίποτα, παιδί μου. Ἐσὺ μὴ μπλέξης μὲ τὸν κόσμον καὶ θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς, ἐδῶ μπροστὰ εἰς τὶς εἰκόνες: Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς Καλόγηρος ἢ παπᾶς, νὰ ἀφιερώθῃς ὁ ἁγὸς καὶ εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου ἀπὸ τώρα. Ἐχὼ αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ ἐσένα. Μοῦ δίνεις τὸν λόγον σου; Τὴν κοίταξα. Ὅλο δάκρυα εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἐσιώπησα. Σκέφθηκα ὁλίγον καὶ τῆς λέγω: Ναί, μητέρα, σὲ τὸν δίδω! — Τώρα, παιδί μου, εἶπεν, ἐσὺ πρέπει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα παιδιά νὰ προσέχῃς καὶ νὰ ἀκούγῃς ὅ,τι σοῦ λέγω ἐγώ. — Ναί, μητέρα, τῆς ἀπάντησα».

Ποιὸς δύναται νὰ συλλάβῃ τὴν ἱεροπρέπεια καὶ ἀσύληπτην ἄμα μεγαλοπρέπεια τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς; Ποιὸς δὲν νομίζει ὅτι παρευρίσκειται ἐνώπιον ἀκολουθίας μοναχικοῦ σχήματος, ὅπου ὁ ὑποψήφιος ὑπόσχεται ἐνώπιον τῶν ἱερῶν εἰκόνων τὴν ἰσθμὶν ἀφιέρωσιν του; Τέτοιαις μητέρας ὑπεράξιον τέκνον ἀνε-

δείχθη ὁ π. Ἱερώνυμος, πολλαπλασιάσας τὸ ἐμπιστευθὲν τάλαντον ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Χάριν τῶν ἀναγνώστων μας μεταφέρουμε κατωτέρω ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Πρόλογον τοῦ βιβλίου ποὺ μὲ περισσὴ τέχνη καὶ χάρις ἔγραψε ὁ γνωστός θεολόγος - λογοτέχνης κ. Π. Πάσχος, στὶς γραμμὰς τοῦ ὁποίου φαίνεται ὁλοκάθαρα ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ νέου φωστῆρος τῆς Αἰγίνης.

«Ὁ Γέρον Ἱερώνυμος μᾶς ἦρθε ἀπὸ μεγάλη στεριά, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Κόντογλου. Μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὰ ἅγια χῶματα τῆς Ἀνατολῆς: ἀπὸ τὴν Καππαδοκία, ποὺ τὴν ἐτίμησαν καὶ τὴν ἐδόξασαν τόσοι μάρτυρες καὶ ὅσοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κ' ἦρθε μὲ τοὺς συμπατριῶτες του στὴν πατρίδα μας, κουβαλῶντας μέσα του πεντακάθαρη τὴν πάντιμη Παράδοσις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐγκαταστάθηκε στὸ νησί τοῦ ἁγίου Νεκταρίου κ' ἔγινε ὁ φύλακας ἄγγελος τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ τὸ ἀκούραστο ἀλεξικέραυνον τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν μὲ τὶς ἅγιες προσευχὰς του ἦταν ὁ σοφὸς σύμβουλος καὶ ὁ ἀκαταπόνητος προστάτης τῶν μετανοούντων ἁμαρτωλῶν, ποὺ ἔτρεχαν νὰ θροῦν παρηγοριὰ καὶ στήριγμα κοντὰ του... Οἱ ὁδηγίαι καὶ οἱ πνευματικὲς νοουθεσίαι του, μὲ τὴν κάπως ἔντονη μικρασιατικὴ προφορὰ του, ἦταν ἀπλὲς καὶ πρακτικὲς, ἀλλὰ ἡ σοφία τῶν λόγων του ἐρχόταν κατευθεῖαν ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς θίους τῶν ἁγίων, τὴ λειτουργικὴ καὶ ὑμνογραφικὴ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶχε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν διάκρισις ν' ἀπομονώνῃ καὶ νὰ φωτίζῃ κάθε φορὰ καὶ σὲ κάθε εἰδικὴ περίπτωσις τὴν ἀρετὴ ποὺ ἔπρεπε, γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν ψυχὴν ποὺ τὸν πλησίαζε. Ἦταν ἡμερὸς καὶ ἡρεμὸς καὶ μιὰ γλυκύτητα χυνόταν ἀπ' τὰ χεῖλη καὶ τὰ μάτια του, ἔστω κι' ἂν ἡ ἔκφρασις του γινότανε κάπως τραχεῖα ἐνίοτε. Εἶχε πολὺ μικρὴν ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ του: «Ἀπόλυτα νὰ πιστέψῃς, ὅτι πράγματι ἐγὼ θὰ ἤθελα ἕνα σκουλήκι νὰ ἦμουν, νὰ μὴ μὲ προσέχῃ κανεὶς. Νὰ μὲ πατοῦν, νὰ μὲ περιφρονοῦν. Μόνον, ἄμην! τὸν Χριστὸν μου νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾷ!» (σ. 231). Ζούσε κάτω ἀπὸ τὴν χάρις τοῦ Θεοῦ κ' αἰσθανόταν — μέσα στὴ φτώχεια του — ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου: «Ποτὲ σὲ σόμπα δὲν ἄπλωσα τὰ χέρια μου. Ὅταν κρύωνω, σκεπάζομαι καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μ' ἀφήνει». (σ. 156). Δὲν σταματᾷ ποτὲ τὴν προσευχὴν, τὴν ὁποία συμβουλεῖ πάντα καὶ στὰ πνευματικὰ τέκνα του: «Ἡ καθαρὰ προσευχὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ στὴν προσευχὴ ἔλκουν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά μας καὶ ὅταν τὴν τραθήξουν καὶ κατοικήσῃ μέσα μας, τότε δὲν θὰ θέλετε τίποτα. Τότε θὰ καταλάβετε, πῶς καμμιὰ ἄλλη χαρὰ δὲν εἶναι σὰν κι' αὕτην». (σ. 207). Τόνιζε πῶς γιὰ τὴν ζωὴ τὴν αἰώνια, χρειάζεται ὁ Οἶνος καὶ ὁ Ἄρτος «ὁ ἐσθίόμενος καὶ μηδέποτε διαπνέμενος» κι' ὅχι τόσες ἢ τόσες φορὲς τὸν χρόνο, μὰ ὅταν ἡ ψυχὴ μας πεινᾷ καὶ διψᾷ γιὰ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου: «Κάποιος μὲ ρώτησε: κάθε πότε νὰ κοινωνῶ; Τοῦ ἀπάντησα: γιὰ τὴν δὲν μὲ ρωτᾷς καὶ «κάθε πότε νὰ τρώγω; Ὅποτε πεινᾷς τρώγ». Ἔτσι καὶ

μέ την θεία Κοινωνία». (σ. 215). "Ήθελε την 'Ορθοδοξία ἀμόλετη ἀπὸ τὰ μιάσματα τῶν αἱρέσεων (σελ. 155 κ. ἀ.).

Εἶχε τὸ θάρρος νὰ συμβουλευθῇ πάντα σύμφωνα μετὰ τὴν ὀρθόδοξη λειτουργικὴ τάξη, ἔστω κι' ἂν ἔρχόταν σὲ ἀντίθεση μετὰ νεωτεριστικὰς εὐσεβιστικὰς τάξεις μερικῶν θρησκευτικῶν 'Οργανώσεων: «'Οχι, μὴ γονατίζῃς (στὸ «Τὰ σὰ ἐκ τῶν Σῶν») τὴν Κυριακὴν, γιατί εἶναι 'Αναστάσιμη ἡμέρα, ἀλλὰ ὅταν εἶσαι μόνη σου γονάτισε γιὰ τίς πολλὰς σου ἁμαρτίαι καὶ προσευχήσου στὸ Χριστό μας. 'Όταν εἶσαι μόνη σου, ἄς εἶναι καὶ Κυριακή» (σ. 225). Σὲ ἄλλη συγγενικὴ περίπτωσι, σὲ φοιτήτρια πού διδάσκαζε ἀσκητικὰ ὀρθόδοξα θιβλία κ' ἤθελε νὰ μονάσῃ μὰ ὁ πνευματικὸς της —μέλος κάποιας 'Οργανώσεως— δὲν τὴν ἄφηνε, λέγει μετὰ πολλὴ πραγματικὰ διάκρισι: «'Ο,τι γράμματα ξεύρει κανεῖς, αὐτὰ καὶ λέγει. 'Ισως πάλι νὰ σὲ δοκίμασε, ἀλλ' ἴσως καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Μοναχισμό. Δὲν γνωρίζουμε· ἄς μὴν κατακρίνουμε. Πάντως, καλὰ κάνεις. Νὰ λὲς μόνον τίς ἁμαρτίαι σου. Τὰ ἄλλα ἄφησέ τα εἰς τὸν Θεόν». (σ. 251). 'Υπογραμμίζει μ' ἔντονον τρόπο τὴν ἀγωνία μὰ καὶ τὴν εὐθύνη τῶν γονέων γιὰ τὸ κατάντημα τῶν παιδιῶν τους: «Μία γυναῖκα ἔχει ἕνα γυιὸ καὶ κλαίει μέρα νύχτα καὶ προσεύχεται γιὰ κείνον πού δὲν τὴν ἀκούει. Τῆς εἶπα: Στὸν Θεὸν θὰ παρουσιάσῃς ἢ τὸ παιδί σου σωσμένο ἢ τίς πληγὰς στὰ γόνατά σου» (σ. 159). Εἶχε κάπως σκληρὴ γλώσσα γιὰ τοὺς «ἀμόναχους μοναχοὺς», πού ὡς «κυκλεύονται» γυρίζουν τὸν κόσμον ἢ ξεχνοῦν γιὰ πάντα τὰ μοναστήρια τους: «Εἰς τὸν κόσμον καλὸ γινέται δὲν γίνε-ται. Νὰ ξαναπᾶς στὴ Μονή. 'Η κοινωνία σήμε-ρα κανεὶς δὲν φεῖδεται. 'Όπως διὰ τὸν ἔγγαμον εἶναι ἡ οἰκογένεια ἔτσι καὶ ἡ Μονὴ διὰ τὸν καλὸ γινέται» (σ. 184). Δὲν ἦταν λιγώτερον αὐστηρὴ ἢ στάσις τοῦ καὶ πρὸς τοὺς ἀνῶριμους ἱεροκήρυκες, πού ὀργάνουν τὴν 'Ελλάδα καὶ μιλοῦν στίς Αἰθούσας 'Οργανώσεων καὶ στοὺς 'Ιεροὺς Ναοὺς, δίχως νὰ εἶναι ἔτοιμοι γι' αὐτὸ τὸ ἅγιο καὶ ὑψηλὸ ἔργο: «Μερικοὶ κηρύττουν χωρὶς νὰ ἔχουν ζήσει καὶ πέφτουν καὶ σὲ λάθη, ὅπως π.χ. οἱ Μακρακισταί. Δὲν εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα ν' ἀναλάβῃ κανεὶς νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ πολλοὺς λόγους. 'Αφοῦ δὲν πράττεις, πῶς θὰ διδάξῃς; Καὶ πῶς θὰ σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός; πῶς θὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ πλάνης;» (σ. 219).

Δὲν ὑπάρχει πὶο δύσκολο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν κατάρτιση τῆς ἀρετῆς, μὰ κι' οὕτε γλυκύτερο ἀπὸ τὸν Παράδεισο, πού ἐκείνη μᾶς ἀνοίγει τὴ θύρα του: «'Απολαύσετε τὴν πνευματικὴ ζωὴ! Δὲν ὑπάρχει τίποτε γλυκύτερο ἀπ' αὐτὴν. 'Ο ἀγὼν εἶναι σκληρὸς, εἶναι γλυκεῖς ὁμως οἱ στέφανοι. Δριμύς ὁ χειμὼν, γλυκὺς ὁ παράδεισος. Στὰ πνευματικὰ εἶναι ἀνοιχτὰ ἡ καρδιά: ἀγάπη, χαρὰ. Τὴ χαρὰ πού παίρνουμε ἡμεῖς ἀπὸ τὰ πνευματικὰ δὲν τὴν νοιώθει ὁ διάβολος, γι' αὐτὸ μᾶς ζηλεύει, μᾶς φθονεῖ καὶ μᾶς στήνει παγίδες καὶ λυπούμεθα καὶ πέφτουμε. Πρέπει νὰ ἀγωνισθοῦμε, διότι χωρὶς ἀγῶνα δὲν ἀποχοῦμε ἀρετὴ. Καὶ νὰ ξεύρετε: 'Αν εὐκόλα ἀποχτήσετε, εὐκόλα θὰ χάσετε. 'Ε- νῶ ἂν μὲ δυσκολία, μὲ κόπο καὶ ἀγῶνα ἀποχτήσετε,

δύσκολα θὰ χάσετε». (σ. 186). Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἤθελε τὴν προσευχὴ καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ: «Νὰ λὲς συνεχῶς τὴν εὐχή: Κύριε ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με! Μέσα εἰς τὸ ἔλεος πού ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸν περιέχονται ὅλα». (σ. 203). 'Ο Γέρον 'Ιερώνυμος εἶχε μιὰ ποιητικὴ αἴσθησι τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ τῆς Θεολογίας της καὶ τὴν ἔσπερνε σὲ ὅλες τίς ἐκφράσεις του: «'Όλους νὰ ἀγαπᾶς καὶ κανένα νὰ μὴ ἀγαπᾶς. Δηλαδή, ἂν δώσῃς τὴν ἀγάπην σου εἰς ἄνθρωπον, ἀλλοῦ, θὰ λυπηθῇ ὁ Χριστὸς μας καὶ θὰ φύγῃ καὶ θὰ σ' ἀφήσῃ... Μὴ σοῦ λείψῃ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Οὔτε ἡ χαρὰ οὔτε ἡ λύπη νὰ μὴ σὲ κυριέψουν... (δ. π.). Ζητοῦσε δηλαδή ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τοῦ τέκνα μιὰ πνευματικὴ ἐργήγορη, πού μόνο μετὰ τὴν πατερικὴ ἔννοιαν τῆς χαρμολύπης καὶ τῆς κατανύξεως μποροῦμε νὰ τὴν κατανοήσουμε...».

Κατωτέρω παραθέτομεν ἐλάχιστα δείγματα ἀπὸ τίς πνευματικὰς νοουθεσίας τοῦ Γέροντος πρὸς μίαν πνευματικὴν τοῦ θυγατέρα, τὴν καὶ συγγραφέα τοῦ παρόντος ἔργου, δ. Σωτηρία Νούση, θεολόγον, Νομικόν, αἱ ὁποῖαι ὁμιλοῦν εὐκρινέστατα διὰ τὸν ἐσωτερικὸν πλοῦτον τῆς κεκαθαρμένης ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου π. 'Ιερωνύμου.

«'Εσὺ κόρη, τί κάνεις; Πρόσεχε μὴ δίδῃς θάρρος εἰς κανένα... Μὴ περιμένης παρηγορίαν ἀπὸ ἀνθρώπων. Κι' ἂν λάθῃς ὀλίγην παρηγορίαν ἀπὸ κάποιον, νὰ περιμένης διπλάσιαν λύπην νὰ γευθῇς. 'Απὸ τὸν Θεὸν δὲ ζητᾷς παρηγορίαν καὶ βοήθειαν... Πρόσεχε ν' ἀποκτήσῃς τὴν παρθενίαν τῶν λογισμῶν σου. Μὴ σκέπτεσαι τίποτα πού σοῦ ἀποσπᾷ τὸν νοῦν σου ἀπὸ τὸν Θεόν. Τὴν παρθενίαν τῶν λογισμῶν σου πρόσεξε. Τὸ πᾶν ξεκινᾷ ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς. Πρέπει νὰ κάμῃ τὸ πᾶν ὁ ἄνθρωπος νὰ τοὺς κατευθύνῃ ἐκεῖ πού πρέπει. Περισσότερον εὐκόλον εἶναι καὶ λιγώτερον δύσκολον. Νὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ ἐκεῖνος θὰ βοηθήσῃ. Κύριε 'Ιησοῦ Χριστέ ἐλέησέ μας. Κύριε 'Ιησοῦ Χριστέ ἐλέησέ μας! Διάκρισι καὶ «τέχνη» δι' ὅλα χρειάζεται... Μὴ ἀγαπᾷς πολὺ, μὴ δένεσαι μετὰ ἀνθρώπους. Θὰ πληγωθῇς πολὺ. 'Ας φαίνεται ὅτι ἀγαποῦν, εὐκόλα θραύουν, μεταθάλλονται...»

«Γέροντα, μοῦ κάνει ἐντύπωσι, πῶς μιλοῦσε τόσο εὐκόλα καὶ φανερά ὁ Θεὸς μετὰ τὸν ἄνθρωπον». (Στὴν Π. Διαθήκην).

— 'Ακουσε, γιατί τότε ὑπῆρχε σκότος πολὺ. Νὰ διαβάξῃς περισσότερο τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ νὰ μεταφέρεις ἐκεῖ, νὰ τὴν ζῇς, ὅπως ὅταν παίρνῃς ἕνα γράμμα ἀπὸ δικό σου πρόσωπο καὶ θεωρεῖς πῶς εἶναι διπλά σου καὶ συνομιλεῖτε. Συχνὰ ἐγὼ δὲν ἀντέχω νὰ διαβάξω τὴν Καινὴν Διαθήκην. Μοῦ ἔρχονται δάκρυα καὶ πονᾷ πολὺ ἡ καρδιά μου. Γλυκύτητα, ἀγάπην, στοργήν, ἔλεος συναντᾷ κανεὶς παντοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον... 'Εγὼ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ 'Ψαλτήριον, ψα- μὶ τὸ ἔχω καὶ νερὸ τὸ ἔχω. Τὰ ἀγαπᾷ πολὺ. Μοῦ δί- νουν ζωὴν. 'Επίσης πολὺ ἀγαπᾷ καὶ τὸν Παῦλον. Τί μορφὴ ἦταν! Πολὺ τὸν θαυμάζω. Τὸν ἀγαπᾷ τόσο καὶ τὸν μελετᾷ τόσο πολὺ, ὥστε θεωρῶ σὰν νὰ τὸν ἐγνώριζα προσωπικά. 'Όπως καὶ τὸν ἅγιον 'Ιωάννην

τόν Χρυσόστομο, με την τόση γλυκύτητα εις τούς λόγους του καί την στοργήν του. Τί δυνάμεις, τί χαρίσματα, πόσος πλούτος σέ ώρισμένα πλάσματα καί συχνά καί ταλαιπωρημένα... Μή λυπᾶσαι. Μή δίνης στόν καθένα νά καταλάβῃ τήν ἐσωτερική σου ζωή ἢ τούς ἀγῶνες σου, τίς προσπάθειές σου, τίς λύπες σου κλπ. Ὅταν διαβάξης Ἰσαάκ, τήν μία σελίδα θά διαβάξης καί εις τήν ἄλλην θά ἔχῃς ἕνα χαρτί καί θά γράφῃς: τί γράφει ἀπέναντι καί τί ἀπ' αὐτά ἐγώ κάνω καί τί δέν κάνω. Τά περασμένα μή τά θυμᾶσαι καθόλου, διὰ τὰ μέλλοντα μή ἀνησυχῇς. Ὅ,τι ὁ Θεός θέλει γίνεται... Ὅποιος δέν ἐγεύθη τήν πνευματικήν ζωήν, τήν ζωήν τοῦ Χριστοῦ μας, δέν ἐκατάλαβε τίποτα ἀπό τήν ζωήν. Ἐνα μὴδέν εἶναι ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἄλλοτε συμβουλευόνας ἕνα κληρικόν τοῦ λέγει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ὁ κληρικός πρέπει σάν τὰ πολυδύματα νά εἶναι, δηλαδή παντοῦ μάτια νά ἔχῃ. Εἰς σπίτια μὴ πηγαίνης καί μὴ μένης. Γιά μιὰ ἀνάγκη, γιά ἕνα καθῆκον, γιά δέκα λεπτά, μισή ὥρα, πῆγαινε, ἀλλά μετὰ ἀμέσως σῆκω, φύγε. Τεσσαράκοντα χρόνια ἔχω κληρικός εις τήν Αἴγινα, μία φορά εις ἕνα τραπέζι δέν ἐκάθησα. Μόνον ἕνα καφέ, ὅταν ἐπέμεναν, ἦπια...».

* * *

Βεβαίως εἶναι ἀδύνατον νά μεταφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν ἡγιασμένο θίον καί τήν διδασκαλίαν τοῦ ὁσιωτάτου Γέροντος. Δέν πρέπει ὅμως ν' ἀποσιωπήσωμεν τὸ μεγάλο χάρισμά του, τὸ τῆς προοράσεως, τὸ ὅποιον εἶχε σὲ μεγάλο βαθμόν, καθὼς φαίνεται ὀλοκάθαρα σὲ πλείστα σημεῖα τοῦ ἔργου. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ἐπίσης ὅτι μετὰ τήν ὁσίαν κοίμησίν του (Ὁκτ. 3 1966) Καθηγουμένη μοναστηρίου τῆς Ἀττικῆς ἐπιστρέψασα ἐκ τῆς κηδείας του εις τήν Ἱ. Μονήν τῆς, ἠρώτησε δαιμονιζομένην μοναχήν, ἥτις ἐφώναζε ἀγρίως καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος: — Γιά πές μου ποῦ πῆγε ὁ π. Ἱερώνυμος;

— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτόν! Δέν θέλω νά τὸν ἀκούσω. Μᾶς ἔκαψε ὅλους!

— Μήπως πῆγε στὴν κόλασι;

— Ποία κόλασι; Δέν φθάνει ποῦ μᾶς ἔκαψε ἐδῶ, θέλεις νάρθῃ νά μᾶς κάψῃ καί ἐκεῖ; Αὐτὸς πάει ψηλά, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ δύο!» (σ. 73) .

Εἶθε αἱ ἐκ τῶν οὐρανῶν πρεσβεῖαι του νά συνοδεύουν πάντας τούς ἐραστὰς τῆς ἀρετῆς, τὰ πνευματικά του τέκνα καί ὅλους τούς θαυμαστὰς τοῦ ἡγιασμένου του θίου. Ἀμήν.

Πάντα ἀπρονόητα...

Τελευταία στὸ Ὅρος ὅποια Μονὴ ἢ καί Καλύβη ἀκόμη θέλει νά φτιάξῃ δρόμο ἢ νά πάρῃ αὐτοκίνητο καί νά πηγαίνει στὰ δάση τῆς ἢ στὶς πολίχνες Καρυῶν καί Δάφνης εἶναι ἐλευθέρω πρὸς τοῦτο! Ἀ-

κόμη καί νά ἐνοικιάζῃ τήν περιοχὴ τῆς σὲ κοσμικὲς ἐπιχειρήσεις, ὅπως τὸ ἔκανε πέρυσι ἡ Μονὴ Χιλανδαρίου ἐνοικιάσασα γιά 33 χρόνια 50.000 στρέμματα Ἀγιορειτικῆς γῆς, σὲ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησιν τῶν Ἀθηνῶν! Ἐσχάτως ἐπληροφορήθημεν ὅτι Ἐθραϊκὸν κεφάλαιο ἔκανε τήν ἀνωτέρω ἐπένδυση. Ἄν ἀληθεύῃ αὐτὸ (καί εἶναι εὐκολο ἂν θέλῃ νά τὸ ἀνακαλύψῃ ἡ Ἱ. Κοινότης) τότε πάντα στόν Τόπο αὐτὸν εἶναι ἀπρονόητα καί ἀποίμαντα. Ἱεροκοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀνέλαθε νά ἐξετάσῃ τὸ θέμα τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου καί νά ματαιώσῃ τήν ἀσύμφορον διὰ τὸν Ἱερὸν χῶρον ἐκμίσθωσιν. Πέρασε χρόνος καί οὐδεμία ἀνακοίνωσις ἐπὶ τοῦ θέματος. Τέλος πάντων δέν πονάει κανεὶς αὐτὸν τὸν Τόπον, ὥστε νά φωνάξῃ τὸ: «στῶμεν καλῶς;» Εὐτυχῶς ποῦ ἡ Μονὴ Σταυρονικήτα —καί εἶναι ἀξίεπαῖνος γι' αὐτὸ— διεμαρτυρήθη γιά τούς δρόμους καί τ' αὐτοκίνητα μὲ θ α υ μ α σ τ ὸ ν ὑπόμνημα, τὸ ὅποιον ἀμφιβάλλομεν ἂν κἄν θά προσέξῃ ἡ Ἱ. Κοινότης. Θέλαμε νά γνωρίζουμε τί κάνουν οἱ 19 ἀντιπρόσωποι εις τὰς Καρυὰς συνεδριάζοντες ὅλο τὸν χρόνο! Οὐδέποτε ἀκούσαμε κάτι τὸ ἀξιόλογο νά θῇ ἀπ' αὐτὲς τίς συναντήσεις. Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν καί οἱ Ζηλωταὶ καί ἔτσι ἀπασχολοῦνται οἱ ἅγιοι ἀντιπρόσωποι μὲ τίς ἀπελάσεις τους καί λοιπὰς καταδιώξεις, διαφορετικὰ τί θά ἔκαναν τόσοι ἄνθρωποι χωρὶς... «θαρθάρους»...

Κατορθώματα ὀρθοδόξου ἱερέως!

«... Ἐπὶ αἰῶνες ἔχουμε συνηθίσει νά μονοπωλοῦμε καθ' ἕνα ἀπὸ μᾶς (δηλαδή Ὁρθόδοξοι καί Ἐθραῖοι) Θεὸν καί Ἀλήθεια, σάν ἰδιοκτησία μας καί μοναδικὴ κατοχή... Κατὰ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος καί εἰδικώτερα μετὰ τίς μαζικὰς θηριωδίες καί σφαγὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὸν Χίτλερ, αἰσθανθήκαμε ἐμεῖς, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως, ὅτι φέρουμε μιὰ ἀντίστοιχη εὐθύνη, διότι, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποδίδαμε τῇ σταύρωσι τοῦ Ἰησοῦ τοὺς Ἰσραηλίτες...»!!! («Χρονικά», Ὁργανον τοῦ Κεντρικοῦ Ἱσραηλικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλλάδος, Ὁκτ. '79, σ. 3 καί JOURNAL OF ECUMENICAL STUDIES, 1976, No 4, P. 2).

Ποῖος εἶπε τὰ ἀνωτέρω; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν γνωστὸν ἀρνητὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Ἰάκωβον Ἀμερικῆς; Καί μήπως τὸν ἡλεγξε γι' αὐτὸ ἡ Μεγάλὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τυγχάνει καί συνοδικὸν μέλος; Τέτοιο πρᾶγμα! Τὸ Φανάρι ἄλλοῦ σημειώνει συνεχῶς ρεκόρς στὶς συμπερσευχὰς μὲ τὸν αἰρεσιάρχη τῆς Δύσεως πάπα καί στὶς διωξεις τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων! Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅποιος θέλει καί ὅ,τι θέλει τὸ θλασφηνᾷ ἐλευθέρως καί πολλάκις μάλιστα μετὰ τιμητικῶν προαγωγῶν!

Ἐκδότης, ἐπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ)νοῖς Ἀλληλογραφίας: Καλλίνικος Μοναχός. Καπάλα — Καρναί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομὴ: προαιρετικῇ.

Τυπογραφεῖον: Θ. Θεοδωρόπουλος — Ἀν. Νάγιας ο.ε. — Τσιμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τηλ. 36 35 893